

גליון מס' 1209

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

סתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

פקודי-החודש - מברכין החודש - כ"ט אדר תשפ"ה - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

ל האדם להיות נקי מישראל ואל יחשוב: "הרי אני מאנשי האמונה", ואף על פי שכתוב (מלכים ב יב טו). "ולא יחשבו כי באמונה הם עושים", מכל מקום ילמד בכל וחומר בנו של קל וחומר אלף פעמים ממש רבנו ע"ה.

המקור בפרשה: "אלה פקודי המשכן" וזאת האלף ושבע המאות" בתנחומא, והוא נותן להם

לעמודים. באותה שעה נתפייסו ישראל. מי גרם לו? על ידי שישב ועשה חשבון.

הוראה למעשה

האדם בצורת שיעור קומתו הוא ציור המשכן ויקיים את עצמו לטהר כל שיעור קומה שלו וכל המקומים (משכן זה) מקומיים בהם "ושכנתי בתוכם". המקור בפרשה: "אלה פקודי המשכן". "ענין הקמת המשכן להשרות בו השכינה".

חשבון על כל דבר ודבר, לזהב ולכסף ולנחושת ו"וכסף פקודי העדה מאות כיכר ואלף ושבע מאות" ויהי מאת כיכר הכסף לצקת". "ונחושת התנופה שבעים כיכר", עם שהוא עושה חשבון והולך על כל דבר ודבר שעשויין כסדר בתוך המשכן, שכח אלף ושבע מאות וחמישה ושבועים שקל שעשה מהם וויס לעמודים. ולא היו נראים. התחיל עומד תמה ואומר: "עכשיו ימצאו ידיהם של ישראל עלי לומר שאני נטלתי אותם". והוא חוזר לבוא על כל מלאכה ומלאכה. מייד האיר ה' את עיניו ותלה עיניו וראה שהיו עשויים וויס

העיקר הוא המעשה

סיפור אחד מיני רבים

אמונה בסיסית שבעזרתה יוכל לעמוד לימין אביון ולהושיעו. רבינו התקרב אל השוטר עד לטווח אפס, וביקש להמתיק עמו סוד דחוף. השוטר, שראה לפניו רב הדור צורה המבקש לחשו לו דבר מה, פנה יחד עם רבינו אל מחוץ להתקהלות, כשהוא שומר

על קשר עין עם מקבץ הנדבות, במטה לוודא שהלה לא יחמוק מהזירה. רבינו לחש לאוזנו דבר מה קצר לאוזני השוטר - ולאחר מכן קרה הבלתי ייאמן: "משוחרר אתה לדרך", בישר השוטר למקבץ הנדבות, שחיוור היה כסיד, עלוב וממורט, ופניו מוריקות כשולי קדירה. נשימותיו הוסדרו. גוויי-אנוש חזרו ללחיו, והמתפללים נשמו לרווחה. רחבת הכותל חזרה לשגרת תפילות שלווה.

בר אוריין אחד, שהיה עד לכל פרטי המקרה והיה מצויד במידה מספקת של סקרנות בריאה, דלק אחר השוטר המתרחק והפציר בו כי יגלה מדוע נסוג לאחור בן רגע והניח את פושו-היד לנפשו. השוטר הרהר רגע ושניים, ואז החליט לגלות. "פשוט מאוד", אמר, "הרב המכובד שניגש אליי לחש לאוזני: 'רצונך שאעביר לך את חלקי בעולם הבא? אם כן, שחרר את היהודי הזה מיד - וחלקי בעולם הבא מובטח לך!' אז גם אם אני מופקד על אכיפת החוק ואני רואה בחומרה את החצופים שפושטים יד בכותל - על הצעה לזכות בחלקו של הרב הזה לעולם הבא אינני יכול לוותר. לכן עזבתי אותו לנפשו".

פ עם אחת הגיע רבינו לשאת את צקון לחשו ליד הכותל המערבי - מקום שבו זכה לקרב מאות יהודים לאביהם שבשמים לאורך עשרות שנים, דבר יום ביומו. ועוד מתקרב אל שריד בית מקדשינו, והנה הוא רואה אגודת מתפללים נסערים המתגודדים סביב שוטר צעיר חוזף ואיש זקן ומבועת מבני ירושלים. צעקות

רמות נשמעו מכל עבר. רוחות הנוכחים חישה להתפקע מזעם מתלהט והולך, והתסיסה היתה רבה. משהתקרב עוד, הבחין רבינו שהשוטר מבקש לעצור את הזקן בעוון קיבוץ נדבות, דבר שהמשרטה אוסרת לעשותו ברחבת הכותל המערבי.

להגנתו של מקבץ הנדבות האומלל נחלצו אחדים מן המתפללים, שניסו לעצור בעד איש המשרטה מלאזוק את הקבצן הנכלם ולקחתו ל'קישלה', הלא היא תחנת המשרטה הסמוכה לרחבת הכותל. אולם השוטר היה בשל, והחל גורר את האיש בכוח אל מחוץ לרחבה. חיוורון של מבוכה פשט בפני הקבצן שהתחנן על נפשו, סומק של זעם עלה בפני השוטר שאטם את לבו, ואותות של מבוכה ניכרו בפני כל הנוכחים שניסו להתערב ללא הועיל.

רבינו, עמוד החסד ואב רחום לבני א-ל חי, החליט לסיים את ההתרחשות העגומה בכל מחיר. הוא הכיר בשוטר כי בן איזו עדה הוא, ומהיכרותו עם מוצאו של השוטר - מחמת עשרות שנות הרבצת תורה בפני יהודים מכל החוגים - ידוע-ידע רבינו כי בלבו מפעמת נקודת

נקי הדעת לפרושים

הצדיק הצבעי רבי חנינא נמירובסקי - ה'קאלאכער הירושלמי

ד מות בלתי נשכחת של יהודי יקר תלמיד חכם מופלג שהגה ויגע בתורה יומם ולילה, טוב ומיטיב לבריות, ועם זאת נהנה מיגיע כפיו במלאכת הצביעה, מלאכה אותה עשה עראי כחלק מעבודת בוראו.

היה נשרך ברחוב העיר עם עגלת הפח, מלאה חביות צבע ומברשות, לראשו קסקט ובגדי עבודה, וכולו זורח מאושר, מקדים שלום לכל ילד, מפזם ניגון בפיו, ולעיתים תדירות אף דבר תורה נפלא באמתחתו.

ר' חנינא נמירובסקי היה מלמד את תלמידיו את מקצוע הצבעות ולא חשש שמא הדבר יקפח את פרנסתו, היה שמח לגמול חסד עם האחרים גם באומנותו הצבעית. יתירה על כך, בכל מקום אליו הוזמן לעבודה, אף היה משתדל למד את בני הבית ברזי המלאכה. "קומט וועל איך אייך אויס לערינען - בואו ואלמדכם היאך עושים זאת לבד" היה משפט שגור על שפתיו בכל מקום, "בפעם הבאה כבר תדעו לעשות זאת בעצמכם".

רבי חנינא זיע"א בערוב ימיו

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת 1400 הנרצחים, להשבת השבויים בשלום, לרפואת הפצועים ולשמירת עם ישראל מכל פגע

לעילוי נשמת מורנו המשפיע הגה"צ הרב חיים משה בן הגה"ח פנחס לייבוש וובר זיע"א, מייסד העלון ואשתו הרבנית הצדיקה מרת מרים רחל בת ר' מרדכי ז"ל

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

בסיעתא דשמיא

מחידושי העורך שליט"א

שאלות על הפרשה ותשובות קצרות בצידן:

1. מה הקשר בין סוף הפרשה הקודמת פרשת ויקהל לתחילת פרשתנו פרשת פקודי?

תשובה: הצדקה שמצילה ממות, היא הקשר בין הסוף להתחלה. המילה שמסיימת את פרשת ויקהל היא: "נחשת". ניתן לומר שמילה זו מורכבת משתי מילים: "נחש", "תנין" (שהוא דג ממיני הדגים הגדולים כדמות נחש. רד"ק). ואילו פרשתנו נפתחת במילים: "אלה פקודי המשכן" ומפרש רש"י: "פרשה זו מפרטת את משקל כל הזהב והכסף והנחושת שנתרמו למשכן". וממילא מובן מכאן שמי שרוצה להינצל מהסכנה של הנחש והתנין, ייתן תרומה של זהב, כסף ונחושת לצדקה. (וכפי שמובא המעשה במסכת שבת דף קנו, עמ' ב' אודות הבת של רבי עקיבא אשר ניצלה מנחש בזכות שנתנה צדקה וקויים בה המאמר "צדקה תציל ממות.")

2. מה הקשר בין תחילת פרשתנו לסופה?

תשובה: המסר שאסור לפחות ואסור להוסיף על ארבעים ושניים המסעות שנסעו עם ישראל במדבר, הוא הקשר בין ההתחלה לסוף. פרשתנו נפתחת במילה "אלה" ומסתיימת במילה "מסעייהם". רש"י כתב בתחילת פרשת מסעי על פי חז"ל שעם ישראל נסעו במדבר ארבעים ושניים מסעות. במכילתא כתוב על המילה "אלה" שהמשמעות שלה היא שאסור לפחות ואסור להוסיף על מה שנצטוונו. ומכאן לומדים את המסר שארבעים ושניים המסעות של ישראל היו במספר מדויק שאסור היה לפחות ממנו ואסור היה להוסיף עליו.

שאינן לכם חלק באלוקי ישראל", אז עמדו חשמונאי ובניו ופתחו במלחמת תנופה נגד היוונים. והוא מפני שעניין שמירת הדת אינו ביד שמים, כמאמרם (ברכות לג, ב) הכל ביד שמים חוץ מיראת שמים, ועל ישראל לפעול על זה בפועל ידיהם.

ולפי הנ"ל יומתק הלשון ב"ועל הנסים" מסרת גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים וכו', רד"ק, על שם הפסוק פועל ידיו תרצה.

והנה מובא בפסיקתא רבתי (והובא בילקוט, מלכים רמז קפד): "אמר רבי חנינא, בכ"ה בכסלו נגמרה מלאכת המשכן, ועשה מקופל עד אחד בניסן וכו', ומעתה הפסיד כסלו, אמר הקדוש ברוך הוא עלי לשלם, מה שלם לו הקדוש ברוך הוא, חנוכת חשמונאי".

ועל פי זה אפשר לפרש, שזה רמז משה רבינו עליו השלום בברכתו בעת גמר המשכן שהיה בכ"ה בכסלו, ומעשה 'ידינו' כוננה עליו - יהי רצון שתשרה שכינה במעשי 'ידיכם', היינו בעתיד ביום זה בזמן חשמונאי ובניו, שינצחו את המלחמה עבור קיום התורה ויתקיים ופועל ידיו תרצה.

וכשנכנסו להיכל והדליקו את נרות המנורה, אזי חזרה העדות שהשכינה שורה בישראל (מנחות פו, ב). והו שאמר משה רבינו עליו השלום על יום כ"ה כסלו - יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם.

ברוך הוא שזולתו לא יוכלו להעמידו. ובשביל זה מביא המדרש הלכה זו כאן, שאחד לא יגרום צער לשני, ויהיה "שלום בחילך שלום בארמנותיך".

ובצלאל וגו' עשה כאשר צוה ה' את משה (לח, כב)

פירש רש"י: "משה צווה לעשות תחילה כלים ואחר כך משכן, אמר לו בצלאל, מנהג העולם לעשות תחילה בית ואחר כך משים כלים בתוכו" וכו'.

צריך להבין איך בצלאל התחכם יותר ממה רבנו.

אפשר לפרש על דרך מה שאומרים (לכה דודי) "סוף מעשה במחשבה תחילה". ומשה הוא הראש של בני ישראל, ובראש, העיקר הוא המחשבה, ולכן משה אמר לו מה שבמחשבה הוא התחלה, היינו הארון והשולחן וכל הכלים שהם עיקר המשכן לפני הבית. אבל לפי סדר המעשה, שבצלאל הוא העושה, היה צריך להקדים הבית ואחר כך הכלים.

ועל דרך צחות: זה שאמר לו בצלאל למשה רבינו עליו השלום "מנהג העולם לעשות בית תחילה", הוא על דרך מה שאמרו "מנהג מבטל הלכה" (ירושלמי יבמות פרק יג ומובא בחשן משפט רלב, יט), שבצלאל בא בכח מנהג העולם לבטל ההלכה ששמע ממה רבנו עליו השלום.

"וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן עשו ויברך אותם משה" (שמות לט, מג)

ופירש רש"י: "אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ויהי נעם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידיו כוננה עלינו ומעשה ידיו כוננה".

יש להבין מהו הדיוק מעשה 'ידינו' דייקא.

והנה בדומה לזה מצינו בפרשת וזאת הברכה (לג, יא), ברח' חילו ופעל ידיו תרצה וגו'. ופירש רש"י: "ראה שעתידין חשמונאי ובניו להלחם עם היוונים והתפלל עליהם וכו', לכך נאמר ברח' חילו ופעל ידיו תרצה". וגם שם יש להבין, מדוע משה רבינו עליו השלום מברך אותם בלשון ופועל 'ידיו'.

ועוד קשה, הרי גם במלחמה העיקר הוא הקול קול יעקב שאנו צועקים ונענין. ובפסוק (במדבר כ, יח) "ויאמר אליו אדום וגו' פן בחרב אצא לקראתך", פירש רש"י: "אתם מתגאים בקול שהורישכם אביכם וכו', ואני אצא עליכם במה שהורישני אבי וכו', וביד חזקה, בהבטחת זקננו והידיים ידי עשו". ואכן לגבי יהודה נאמר בפרשת וזאת הברכה (פסוק ז) "שמע ה' קול יהודה, ופירש רש"י "תפילת דוד ושלמה ואסא ויהושפט וחזקיהו"; "ואל עמו תביאנו", פירש רש"י: "לשלום מן המלחמה". עד כאן לשונו. הרי שעל כל המלכים הללו הגם שעשו מלחמות בפועל, עיקר בקשת משה הייתה שישמע ה' קול יהודה. ומדוע דווקא לגבי מלחמת חשמונאי ובניו נקט הלשון של 'ופועל ידיו'.

והענין הוא, שבכל המלחמות שהגויים באים על ישראל, צריכים לדעת מאמר הכתוב (שמות יד, יד) "ה' ילחם לכם", וחזקיהו מלך יהודה אמר: "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף, אלא אני ישן על מיטתי ואתה עושה" (מדרש איכה רבתי פתיחתא). מה שאין כן כשהגויים גוזרים גזרות על קיום הדת כמו בימי החשמונאים, שעמדו על ישראל "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך", וכמובא במדרש רבה (בראשית ב, ה) שאמרו להם "כתבו לכם על קרן השור

אלה פקודי המשכן וגו' (לח, כא)

עיי' ברמב"ן כאן שמדייק מדוע לא סופר בפרשה מה נעשה בזהב כמו שמספר מה שנעשה בכסף, עיי' שם.

אפשר לומר על פי המבואר במדרש רבה (לג, א): "לא היה העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא, בשביל המשכן".

נמצא שכשנעשה המשכן, בא הזהב לתכליתו שבשביל זה נברא. אם כן בכוננה לא כתבה התורה חשבון של הזהב, שהרי כל הזהב שייך רק למשכן ואין צורך לשום חשבון.

ויביאו את המשכן אל משה (לט, לג)

מדרש רבה (נב, ב): "אמר רבי יוחנן, ששה חודשים היה עוסק במשכן וכו', והקדוש ברוך הוא נתכוון להעמיד המשכן בחודש שנוול בו יצחק אבינו וכו'".

להבין קצת השייכות בין לידת יצחק דווקא להקמת המשכן, אפשר להסביר בזה, והוא, מפני שלידת יצחק היה למעלה מדרך הטבע. וכמו כן בבית המקדש היה הנהגה נסית, כמו שכתוב עשרה נסים נעשו בבית המקדש (מסכת אבות). בשביל זה נתכוון הקדוש ברוך הוא להעמיד המשכן בחודש שנוול בו יצחק אבינו עליו השלום.

וחודש ניסן בכללו הוא חודש של הנהגה ניסית, שבו נגאלו ישראל ממצרים ובו עתידין להיגאל, בשביל זה שפיר השייכות של הקמת המשכן לחדש זה.

ויביאו את המשכן אל משה

פירש רש"י: "שלא היו יכולים להקימו וכו', והניחו לו הקדוש ברוך הוא הקמתו".

להבין קצת מדוע עשיית המשכן וכליו היה על ידי בצלאל ואהליאב וכל חכמי לב, ודווקא הקמת המשכן היה מוכרח דווקא על ידי משה.

עיי' מה שכתב בליקוטי תורה של אדמו"ר הזקן נשמתו עדן, בפרשת במדבר (א, ב): "בחינת אוהל מועד - על שם ונועדתי שמה לבני ישראל, והנה ונועדתי ונועדתי הוא ענין אחד, אחריות דדין (של אלו) כאחריות דדין, ושניהם לשון התקשרות ודביקות הקדוש ברוך הוא בנשמות ישראל".

ולפי זה יובן שהקמת המשכן הוא דווקא על ידי משה, "שמשה רבינו ממשיך בחינת הדעת לכללות ישראל", כמבואר בספר התניא (פרק מב).

ויביאו את המשכן אל משה

מדרש תנחומא: "למדנו רבנו, כמה דברים מתקנים מפני דרכי שלום, כך שנו רבותינו, אלו דברים אמרו מפני דרכי שלום, כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל מפני דרכי שלום".

שייכות הלכה זו לכאן, אפשר לפרש על פי המדרש תנחומא: "אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, היית מיצר שלא היה לך עשייה ולא חלק במלאכת המשכן, לפיכך לא יכלו אותן החכמים להעמידו". שלפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, כמו שפירש כאן רש"י.

ואפשר שחכמינו זכרונם לברכה שתקנו כמה דברים מפני דרכי שלום, מצאו רמז ואסמכתא מכאן, שבשביל שמשה רבינו עליו השלום לא יהיה מיצר, עשה הקדוש

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך ובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין בת רבי נחום ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

סעודת דוד המלך

התהלים בכל יום נעשית אדם חשוב? הוא שאמר חכמים: "הדין קופץ בראש". את המילים האחרונות של הגביר כבר לא שמע שואב המים. ראשו הסתחרר עליו, ולבו החל לפעום בקצב מואץ, הוא יצא וחמק מן הבית.

לרגע השתררה דממה באולם, הכל הקשיבו לקולות הגערה של בעל-הבית, אך משעברו דקות מספר, חזרה ההמולה לשלוט באולם, והמסיבה המשיכה להתנהל כרגיל.

לעת ערב, כשהכל היה נקי ומצוחצח לאחר שהמשרתים והמשרתות עמלו להשיב את הסדר על כנו, וכבר לא היה ניכר כי היתה מסיבה בבית הגביר, ישב הגביר ולמד את שיעור הלילי בגמרא, עוד הוא מעיין ומעמיק בסוגיות הקשות, ולפתע שומע הוא קול מן החוץ קורא לו בשמו. הוא יצא מן הבית ותר אחרי הקורא לו, אך באותו רגע נעשתה ראייתו מעורפלת, חושיו כאלו שותקו, והוא הרגיש ברוח סערה, שהשתוללה והקיפה את סביבו. הוא נישא מבלי שידע לאן, לאחר רגעים מספר פקח את עיניו. הוא מצא עצמו באמצע מדבר שומם, בחשכה לבדו.

מי יודע? אולי זה בית של גזלנים האורבים לעוברים בדרכים?

דמעות חמות החלו זולגות מעיניו. וכי למה מגיע לו, שבאישון ליל ינותק מביתו ויגיע למקום שומם זה? הוא החל לפחד על נפשו ורצה ללכת - אך לא ידע לאן. מרחוק בצבץ אור. מי יודע? אולי זה בית של גזלנים האורבים לעוברים בדרכים? חשב, אך ברירה לא היתה לו, והוא נאלץ לשרך רגליו לעבר האור. ברגלים כושלות ובפיק ברכים הגיע למקום, ולהפתעתו - והנה ארמון גדול לפניו. קולות ההמולה שבקעו מן הבית הפחידו אותו ביותר, מי זה יושב בארמון בלב מדבר? שמה אין זה אלא בית של שדים ורוחות. הוא התחבא באחד השקעים שבקיר, בחלק האחורי של הארמון להקשיב לנעשה בפנים. באזניו הדהד קול קורא: "פנו דרך לדוד, מלך ישראל!"

ואחריו נשמע שוב הקול: "ברוך הבא, דוד מלך ישראל!" לבו של הגביר עלץ בקרבו, הוא שם אזנו כאפרכסת, והנה שוב נשמע כרוז:

"פנו דרך לרבי ישראל בעל-שם-טוב!" "מה עושה היהודי כאן בחוץ?" - שמע לפתע שאלה בוקעת מתוך הארמון. באותו רגע נשמע קולו הגבוה של המשיב:

"אני, דוד מלך ישראל, תבעתי את היהודי הזה לדין-תורה. ורבי ישראל בעל שם טוב קבל על עצמו להיות סנגורו של יהודי זה וללמד עליו זכות".

הוא ניסה להסתכל ולראות את המתרחש באולם, אך האור החזק שהיה שם סנוור את עיניו

עודו מקשיב, חש הגביר כאילו שתי ידיים חזקות לופתות אותו, מכניסות אותו בכח פנימה ומושיבות אותו על ספסל. הוא ניסה להסתכל ולראות את המתרחש באולם, אך האור החזק שהיה שם סנוור המשיך בעמוד הבא

כ"ק האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א במעמד הכנסת ספר תורה

בהכנסו לאולמו של הגביר נסתחרר עליו ראשו של שואב המים מהמון אנשים שהיו שם. בשולחנות הראשיים ישבו גדולי תורה ולמדנים חשובים, שבאו לברך את בעל הבית לכבוד המאורע. הוא חש עצמו שלא בנוח, וכי מה לו ולקהל הגדול והנכבד כאן? בין כה וכה דחק עצמו לפנת האולם וישב בקצה השולחן, שם היה בטוח כי איש לא ישים לב אליו.

סדרת הנאומים לרגל המסיבה החשובה החלה. ראשון פתח בעל הבית בדברים ואחריו נאמו בזה אחר זה רבנים ולמדנים, כולם שבחו את פעלו של בעל הבית בכתיבת ספר תורה חשוב כל כך.

עיני שואב המים יצאו מחוריהן. הרעב המכרסם בו כמעט והתפרץ לגניחה

שואב המים חש, שרעבונו גובר עליו, אך השעות נוקפות, והאוכל עדין אינו מוגש, הוא הרגיש בצביטות חזקות בקיבתו ובבטנו המצטמקת, נואם נוסף, פתח את דבריו, מי יודע כמה זמן עוד אצטרך לרעוב כאן - חשב לעצמו, כשריריו עולה אל פיו לריחם של המאכלים הטעימים, שנדף מן המטבח.

סוף סוף נסתיימו הנאומים, כהרף עין חלקו המלצרים חלות טריות והגישו לשולחנות מעדנים ומשקאות שונים. עיני שואב המים יצאו מחוריהן. הרעב המכרסם בו כמעט והתפרץ לגניחה. רוחו לו, כי הנה כבר מתכוננים לאכול - והנה... הס... הכל יושבים במקומותיהם. הוא הביט סביבו מה זאת והנה התברר, כי אחד מראשי הקהל, שהגיע זה עתה, רוצה גם הוא לשאת את דברו. הפעם לא יכול היה כבר שואב-המים להתאפק.

מי יראני, אם אגש בשקט, אטול ידי ואפרוס לי חתיכה מן החלה שלי שם בקצה השולחן? - חשב. הוא קם בשקט, יצא את האולם וניגש לכיור. עוד הוא מתחיל לטוול ידיו, והנה הוא ניתר ממקומו ברעדה לקולו של בעל הבית.

וכי מפני שאתה גומר את התהלים בכל יום נעשית אדם חשוב?

"הדין שכמותך!" - הרעים עליו הגביר בקולו - "עם הארץ אינו מתביש לטוול ידיו לפני גדולי תלמידי החכמים שיושבים כאן וכי מפני שאתה גומר את

הואב המים של העיירה סיים זה עתה כדרכו את אמירת כל ספר התהלים, בצאתו מבית המדרש לכיכר העיירה נעצר במקומו. בעיניים סמוקות עמד והביט בהמוני אנשים לבושים חגיגית נוהרים לכיוון אחד. דומה, שכל העיירה לבשה היום חג. השמש זזה במלוא הודה והאירה בחמימות את הרחוב באור חגיגי ובוהק, אנשים, נשים וטף לבושי הדר צעדו בצוותא.

- "וכי מה יום מיוחד?" נגש שואב-המים, כשתמיהה מסתמנת על פניו, אל אחד ההולכים.

- "כלום אינך יודע?" - שאלו הלה.

"האם מלבד אמירת תהלים ושאיבת מים אינך יודע דבר? הלא היום יום חג לעיירה כולה! הגביר עורך היום מסיבה חגיגית לכל תושבי העיירה, ולמוזמנים חשובים גם מחוצה לה!"

- "מה פתאום מסיבה חגיגית בסתם יום של חול?" משך שואב המים בכתפיו.

בשביל ספר תורה זה פטם הגביר עגלים משך זמן רב, כדי שמעורם יוכלו לייצר קלף מהודר

- "הגביר מסיים את כתיבת ספר-התורה" - ענה האיש, כשהוא ממשיך ונחפז להגיע אל המסיבה במועד.

שואב-המים הצטרף אליו. "איזה ספר-תורה הוא זה? - שאל.

"הו, כמה יגיעות ועמל הושקעו בספר-תורה זה, ואיזה הון עתק השקיע בו הגביר! הלא דורות רבים לא ראו ספר תורה חשוב שכזה. בשביל ספר תורה זה פטם הגביר עגלים משך זמן רב, כדי שמעורם יוכלו לייצר קלף מהודר. הוא נתן את עבודת יצור הקלף למומחים גדולים.

ולא זו בלבד; כתיבת ספר-התורה נעשתה בידי סופר מומחה, למדן וירא שמים, במשך שנים רבות, כל אותו זמן פרנס הגביר את הסופר ואת משפחתו ביד רחבה, למען לא יהיו לסופר דאגות פרנסה, ויוכל לאמץ את כל כוחו ומוחו בכתיבת ספר-התורה. גם לכריכת הספר כבר דאג הגביר, הוא כרכה על גבי עצי חיים מחוטבים ומגולפים להפליא וקנה עבורו מעיל קטיפה רקום בשלל צבעים.

וכי קלה היא בעיניך, טרחות כה רבות והוצאות כספיות עצומות שכאלה?"

הן כה רעב הוא, מאז הבוקר לא בא אוכל אל פיו

"היום מסתיימת איפוא כתיבת ספר התורה" - המשיך הדובר, כשהוא צועד יחד עם שואב-המים לבית הגביר. לכבוד מאורע זה הכין הגביר מסיבה נהדרת, בה יוגשו לאורחים בשר ודגים וכל מטעמים.

לשמע המילים האחרונות נצצו עיניו של שואב המים, הן כה רעב הוא, מאז הבוקר לא בא אוכל אל פיו, עתה יוכל להשביע את נפשו הרעבה בבית הגביר...

לעילוי נשמת הבחור החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

מה שרואים משם, רואים מכאן

שיבוא ויגאלנו במהרה בימינו אמן.

העליה להר הבית - האיסור החמור ביותר בתורה

השבוע זכיתי להפגש עם מרן הראשון לציון הרב דוד יוסף שליט"א בלשכתו בירושלים. הסיבה שהגעתי אליו הייתה בכדי לבקש ממנו

מרן הראשון לציון הגאון הגדול רבי דוד יוסף שליט"א השבוע בלשכתו לוחץ את ידו של הרב עדו ובר שליט"א מחבר העלון

שישתדל ויפעל למען הצבת שומר בכניסה להר הבית אשר יתריע באוזני אותם אלה שבטעות חושבים שמותר לעלות לשם, שזהו האיסור החמור ביותר בתורה (על פי התוספתא במסכת שבועות). פעולה זאת של הצבת השומר בפתח הר הבית, תהיה בבחינת החזרת עטרה ליושנה, כי מורי המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א הציב שומר שכזה מאז ששוחרר הכותל המערבי ועד יומו האחרון בעלמא דין בשנת תש"ס. תגובתו של הראשון לציון לבקשתי, הדהימה אותי. הוא סיפר לי שישנו יהודי תלמיד חכם גדול שמתגורר בחו"ל אשר חקר לעומק את כל השטח של הר הבית ועל פי מסקנתו - במקומות שלכאורה מותר לעלות לשם על פי שיטתם של אלה שעולים להר הבית, היה ממוקם קודש הקדשים וממילא מובן שאסור לעלות למקומות אלה ולכל שאר השטח שבהר הבית באיסור חמור כי זה כרוך בעונש כרת. מרן הראשון לציון הצהיר שיעשה ככול יכולתו להציב שומר בכניסה להר הבית ויפעל למגר את האיסור החמור הזה שגדולי הרבנים מהדור הקודם ומדורנו פסקו שאסור לעבור עליו בתכלית האיסור.

ויהי רצון שבקרוב ממש נזכה לעלות להר הבית מתוך קדושה וטהרה כאשר משיח צדקנו יבוא ויגאלנו במהרה בימינו אמן.

י"ד יצחק אבידן

מה פעמים שמעתם את הביטוי "מה שרואים מכאן לא רואים משם"? ביטוי זה בדרך כלל מושמע מפי אלה שלפני שקבלו תפקיד ביצועי, הטיפו שצריך להתנהל בצורה שונה ואולם לאחר שקיבלו לידם סמכות להתנהל כפי שהטיפו בעבר, נמנעו מלעשות זאת כשהם מתרצים שהסיבה לכך היא שמה שהם ראו משם הם לא רואים מכאן. ובכן השבוע בפרשת פקודי שאיתה אנחנו חותמים בשעה טובה את חומש שמות, לומדים **שמה שה' רואה משם הוא כן רואה מכאן**. במסר הזה מתרצים המפרשים את השאלה מדוע צריך היה לכתוב בחומש את פרשיות ויקהל ופקודי שחזרות על כל הציווים שנצטוונו בפרשיות תרומה ותצוה? התירוץ הוא שהפרשיות הללו באות להמחיש שבניגוד לבשר ודם שלא רואה משם את מה שרואה מכאן, הקדוש ברוך הוא כן רואה בצורה מושלמת משם את מה שרואה מכאן. ולכן מפרשת התורה שכל מה שנצטוו לעשות, עשו בשלמות. את התובנה הזאת צריך לקחת גם כלפי הציווים שנצטוונו לקיים בחיי היום יום שלנו. עלינו להאמין באמונה פשוטה שאם ה' ציווה עלינו לקיים את מצוותיו, הוא נתן לנו את הכוח והסיוע לקיים את המצוות בכל עת ובכל מקום.

ויהי רצון שבקרוב ממש נזכה לראות מכאן את מה שאנו חולמים לראות משם - את פני משיח צדקנו

סעודת דוד המלך - המשך מעמוד קודם

כל הקרואים ישבו סביב לשולחנות הערוכים תמיהם ומצפים לשמוע מדוע קראם הגביר בשנית. הבית היה מלא מפה לפה, ואז קם הגביר ואמר: "סלחו, רבותי, כי הטרחתכם לבוא הנה בשנית, אולם לטובתי ולטובתכם עשיתי זאת. רציתי שתדעו מה ערכה של אמירת תהלים, ורצוני לבקש כאן את סליחתו של שואב המים על העלבון והצער, שגרמתי לו אתמול".

הגביר סיפר את כל אשר עבר עליו בלילה. דממה נשתרה באולם. הכל הקשיבו באוזן דרוכה למעשה והביטו בהערצה רבה בשואב המים.

שואב המים לא מצא מילים בפיו. והוא רצה לומר דבר, אך דמעות חנקו את גרונו... בלי משים החלו שפתיו שוב לוחשות פסוקי תהלים...

מצא עצמו שוב בביתו ליד הגמרא. הוא זכר היטב את אשר עבר עליו...

אך לתדהמתו פנה אף הגביר לצדדים כדי לפגוש אותו

למחרת בבוקר, כשיצא הגביר לרחוב, ראה את שואב המים בא למולו. שואב המים, שהבחין בגביר סטה לצדדים כדי לא להתקל בו, אך לתדהמתו פנה אף הגביר לצדדים כדי לפגוש אותו. מה רוצה ממני שוב גביר זה? - חשב השואב בליבו - כלום לא די שביישני אתמול לעיני קהל ועדה? הגביר התקרב אליו בצעדים חפזים.

-התסלח לי? - פנה אל שואב המים. שואב המים זקף את עיניו בחשבו כי הגביר מהתל בו.

אך הגביר הוסיף להתחנן: "אנא, סלח לי על כי ביישתיך אתמול! למראה דמעותיו של הגביר נפל בו לבו של שואב המים והוא ענה בלחש: "אני סולח ומוחל לך". "הערב" - הוסיף הגביר לאמר, כשעיניו מבצבצות מאושר על כי הלה סלח לו - "אני מכין שוב סעודה גדולה להמון הקהל, התואיל לבוא? - אם רצונך בכך, בוא אבוא".

אולם לטובתי ולטובתכם עשיתי זאת. רציתי שתדעו מה ערכה של אמירת תהלים

את עיניו, הוא לא יכול לראות דבר, רק קולות שמע. קולו של דוד מלך ישראל נשמע שם באמרו: "אני דוד מלך ישראל באתי לתבוע את היהודי הזה לדין תורה. תמיד ידעתי, שספר התהלים, אותו חברתי, חשוב מאוד בעיני הקדוש ברוך הוא, וכל העוסק בו, כאילו עוסק בדינים של נגעים ואהלות, שהם מהדינים וההלכות הקשים ביותר בתורה. והנה בא יהודי זה והלבין פניו בריבים של יהודי, האומר בכל יום את ספר התהלים, דינו הוא אפוא מיתה בידי שמים!" פני הגביר חורו, דערו סמר ולבו הפסיק מלהלום, הוא האזין לנעשה בחדר בפחד מוות. תשובתו של רבי ישראל בעל שם טוב פלחה מתוך האור המסנוור:

"אמנם כן, צודק דוד מלך ישראל, כי מגיע ליהודי זה מיתה בידי שמים, ואולם אם ישוב לביתו וימות סתם כך - לא ידע אף אחד מפני מה מת, ואנשים לא יכירו בערכו של ספר התהלים. על כן מציע אנכי, כי ישאלו את פי האיש מה רצונו: אם למות, או לשוב, ולעשות סעודה גדולה, להזמין את שואב המים ולפייסו לעיני כולם, רק כשיספר באוזני כולם מה עבר עליו הלילה, ידעו כולם חשיבותו של ספר התהלים מהו".

השאלה נשאלה, והגביר בכר כמובן לעשות סעודה נוספת בביתו. זיעה קרה כסתה את כל גופו, הוא חש, כי חושיו מתערפלים שוב, וכשפער עינו לרוחה,

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

אימרת השבוע

מתורתו של הבעל שם טוב הקדוש

בדור זה, דור אחרון לגלות ודור ראשון לגאולה מסיימים ומשלימים את מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות לעשות מארץ העמים ארץ ישראל

הודעה משמחת:

העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חינם במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגני מרומים ב' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.